Reč života - novembar 2019.

“Radujte se sa radosnima, i plačite sa onima koji plaču.” (Rim 12, 15)

Nakon što je hrišćanima Rima razložio o velikim darovima koje je Bog dao čovečanstvu u Hristu i o daru Duha, apostol Pavle ukazuje kako da na primljenu milost oni odgovore, naročito u međusobnim odnosima i odnosima sa svima drugima.

Pavle poziva da se od ljubavi prema onima koji dele sa nama istu veru u Jevanđelje, pređe u onu prema svim ljudskim bićima, jer za vernike ljubav nema granica, i zato se ne može ni ograničiti samo prema nekima.

Zanimljiv detalj: *podeliti radost sa bracóm* tu je na prvom mestu. Zaista, po velikom Crkvenom ocu, Jovanu Zlatoustom, zavist sputava mnogo više da se radost podeli sa drugima, negoli patnje.

Živeti na taj način može izgledati kao jedna previše strma planina, uz koju čovek treba da se popne, a do čijeg vrha je nemoguće stići. Ipak, to je moguće, jer je Hristova ljubav ta koja podržava vernika, i od koje ga ništa i nijedno stvorenje ne može ikada razdvojiti (Rim 8, 35).

“Radujte se sa radosnima, i plačite sa onima koji plaču.” (Rim 12, 15).

Komentarišući ovu Pavlovu rečenicu, Kjara Lubik piše: "Da bismo voleli hrišćanski, moramo "biti jedno" sa svakim bratom [...]: ući što je moguće dublje u dušu drugoga; stvarno razumeti njegove probleme, njegove potrebe; deliti s njim njegove patnje, njegove radosti; pognuti se pred bratom; na određeni način učiniti od sebe njega, biti on - drugi. To je hrišćanstvo, jer Isus je postao čovek, postao je kao mi, da bismo mi postali kao Bog; na taj način bližnji se oseća shvaćen, oseća neko olakšanje[1]".

Pozvala je da se stavimo "u kožu drugoga", kao konkretan izraz istinske ljubavi. Možda je majčinska ljubav najbolji primer da se ilustruje kako ova Reč deluje u praksi: majka zna kako da podeli radost sa svojim detetom koje se raduje, i plače sa onim koje pati, bez osuda i predrasuda.

“Radujte se sa radosnima, i plačite sa onima koji plaču.” (Rim 12, 15).

Da bismo mogli živeti ljubav na takav način, ne zatvarajući se u sopstvene brige, u sopstvene interese, sopstveni svet, postoji jedna tajna: ojačati jedinstvo s Bogom, odnos sa Onim koji je sam izvor Ljubavi. Kažu da krošnja drveta često odgovara razmerama njegovog korena. Tako će biti i sa nama: ako naš odnos sa Bogom bude rastao iz dana u dan, rašće i želja da podelimo radosti i nosimo terete onih oko nas; naše srce će se otvoriti i postaće sve umešnije da prigrli sve ono što brat pored nas živi u sadašnjem trenutku. Zauzvrat, ljubav prema bratu učiniće da mi još više uđemo u Božju intimnost.

Živeći ovako, videćemo promenu u okruženju u kojem se nalazimo. Počevši od odnosa u našim porodicama, školama, na poslu, u zajednici, iskusićemo zadovoljstvo da se iskrena ljubav, ona koja ne traži ništa zauzvrat, pre ili kasnije vraća i postaje uzajamna.

Evo jednog takvog snažnog iskustva između dve porodice: hrišćanske i muslimanske, koje su delile poteškoće i trenutke nade. Kada se Ben teško razboleo, Tatjana i Paolo su ostajali u bolnici sa suprugom Basmom i njihovo dvoje dece, sve do kraja. Iako u tuzi zbog gubitka svog supruga, Basma se sa svojim prijateljima hrišćanima moli za jednu drugu, teško bolesnu osobu, na njenoj prostirki okrenutoj prema Meki. Basma poručuje: „Najveća radost je osećati se kao deo jednog tela u kome svako u svom srcu ima dobrotu za onog drugog“.

Leticija Magri

[1] **C. Lubich, *L'amore reciproco: nucleo fondamentale della spiritualità dell'unità*, convegno degli ortodossi, Castel Gandolfo, 30 marzo 1989, p. 4.**